

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 14. července 2020 v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lucie Černé a soudkyň JUDr. Evy Holasové a JUDr. Ivany Doubkové **odvolání obžalovaného T [REDACTED] T [REDACTED]**, narozeného [REDACTED] v [REDACTED], proti rozsudku Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 27. února 2020, číslo jednací 21T 51/2019 - 333, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno b), f), odstavec 2 trestního řádu se napadený rozsudek částečně **ruší, a to ve výroku o vině pod bodem 1) a v navazujících výrocích o trestu a náhradě nemajetkové újmy.**

Podle § 259 odstavec 3 trestního řádu se při nezměněném výroku o vině pod bodem 2) znovu rozhoduje

tak, že

obžalovaný

T [REDACTED] T [REDACTED], narozený [REDACTED] v [REDACTED], trvale bytem [REDACTED],

je vinen, že

1) v době nejméně od 8. 9. 2018 do 26. 1. 2019 na různých místech okresu [REDACTED], dále v [REDACTED] a jinde pronásledoval K [REDACTED] [REDACTED], narozenou [REDACTED], tak, že ji za situace, kdy jmenovaná s ním ukončila intimní vztah, především kontaktoval z účastnického telefonního čísla [REDACTED] zasíláním většího množství SMS zpráv výhružného obsahu (za období od 8. 9. 2018 do 18. 10. 2018 odeslal poškozence cca 53 SMS zpráv denně), jimiž se

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

dožadoval obnovení intimního vztahu a toho, aby se nestýkala s jiným mužem a také, aby neodcházela ze zaměstnání „jinak skončí špatně, musel by ji zničit, musel by ji zabít, bude bez hypotéky, odserou to děti, nedovolí, aby se jí dotýkal jiný ...“, a dále poškozenou ve vícero případech fyzicky vyhledával, když zejména dne 25. 10. 2018 kolem 22.30 hodin se na adrese bydliště poškozené [REDAKCE] č. p. [REDAKCE] v [REDAKCE] dožadoval vstupu do jejího bytu a vyhrožoval jí, že pokud nenastoupí znovu do zaměstnání, tak že ji zabije, dne 26. 10. 2018 kolem 08.00 hodin v době, kdy poškozená odvážela děti do školy, čekal na ni před jejím domem a ve chvíli, kdy nakládala věci do zavazadlového prostoru, k ní přistoupil, přišlápnul jí levou nohu a pokoušel se jí vzít klíče od jejího osobního automobilu, které držela v ruce, vulgárně jí přitom nadával a poté co se poškozená se svým vozidlem rozjela, ji svým motorovým vozidlem zablokoval odjezd, a ve stejný den o několik minut později na poškozenou čekal blízko školy v [REDAKCE] a následně ji sledoval při jízdě vozidlem zpět do místa bydliště v [REDAKCE], přitom ji několikrát předjel a omezoval v plynulé jízdě, a to přesto, že ho poškozená opakovaně žádala, aby zanechal svého jednání, neboť pro ni bylo obtěžující a psychicky vyčerpávající a vzbudilo u ní důvodnou obavu o život a zdraví,

tedy

jiného dlouhodobě pronásledoval tím, že vyhrožoval ublížením na zdraví jemu, vyhledával jeho osobní blízkost nebo ho sledoval, vytrvale jej prostřednictvím prostředků elektronických komunikací písemně nebo jinak kontaktoval, omezoval ho v obvyklém způsobu života, a toto jednání bylo způsobilé vzbudit v něm důvodnou obavu o jeho život nebo zdraví nebo o život a zdraví osob jemu blízkých,

čímž spáchal

přechin nebezpečné pronásledování podle § 354 odstavec 1 písmeno a), b), c) d) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

za jednání pod bodem 1) a 2) podle § 171 odstavec 1, § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **4 měsíců**.

Podle § 81 odstavec 1 a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **18 měsíců**.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu **je obžalovaný povinen zaplatit** na náhradě nemajetkové újmy poškozené K [REDAKCE], narozené [REDAKCE], bytem [REDAKCE], [REDAKCE], částku **35 000 Kč**.

Podle § 229 odstavec 2 trestního řádu se poškozená K [REDAKCE] se zbytkem uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy **odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních**.

Odůvodnění

1. Rozsudkem Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 27. 2. 2020, č. j. 21 T 51/2019-333, byl obžalovaný T [REDAKCE] T [REDAKCE] uznán vinným pod bodem 1) **výroku rozsudku** přechinem nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), b), c) a d) trestního zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že v době nejméně od dubna 2018 nejméně do 26. 1. 2019, na různých místech v okrese [REDAKCE], dále v [REDAKCE] a jinde, zasílal K [REDAKCE], nar. [REDAKCE], na její mobilní telefon z účastnického telefonního čísla [REDAKCE], jehož byl uživatelem, SMS zprávy výhrůžného a urážlivého obsahu, kdy jí zaslal kolem 3 602 SMS zpráv, přičemž poškozené z uvedeného telefonního čísla i volal, kdy v hovorech se z jeho strany jednalo o výhrůžky a vulgární

nadávky, dále poškozenou ve více případech fyzicky vyhledával, a to dne 25. 10. 2018 kolem 22.30 hodin na adrese bydliště poškozené [REDAKCE] č. p. [REDAKCE] v [REDAKCE], kdy se dožadoval vstupu do jejího bytu a vyhrožoval, že pokud poškozená nenastoupí znovu do zaměstnání, tak že ji zabije, dále dne 26. 10. 2018 kolem 08.00 hodin, čekal se svým osobním vozidlem na poškozenou před jejím domem, kdy odvážela své děti do školy, a ve chvíli, když nakládala do zavazadlového prostoru vozidla, osobní věci, k ní přistoupil a přišlápnul jí levou nohu, načež poté se jí pokoušel vzít klíče od jejího osobního vozidla, které držela v ruce, vulgárně ji nadával a poté co se se svým vozidlem rozjela jí svým motorovým vozidlem zablokoval odjezd vozidlem, kdy poté ve stejný den na poškozenou před školou v [REDAKCE] čekal a sledoval ji při jízdě vozidlem zpět do místa jejího bydliště v [REDAKCE], přičemž ji svým vozidlem předjel a následně ji omezoval v plynulé jízdě, kdy tímto svým jednáním poškozenou po delší dobu u omezoval v obvyklém způsobu života a jeho jednání vzbuzovalo v poškozené K [REDAKCE], nar. [REDAKCE], obavu o její život a zdraví a zdraví jejich blízkých, **pod bodem 2)** pak přečinem omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se měl dopustit dne 29. 9. 2018 kolem 21:30 hod. v [REDAKCE], okres [REDAKCE], v ulici [REDAKCE], tak, že poté co se sešel s K [REDAKCE] H [REDAKCE], nar. [REDAKCE], v garážích, zde ji slovně napadal, následně ji chytl za ruce a tázal se na její soukromí, kdy takto ji držel asi 30 minut a poté co ho prosila, ať ji pustí, že musí zkontrolovat děti a slíbila, že se vrátí, ji pustil, a když se poškozená do garáží po 5 minutách vrátila a vysvětlovala mu, ať ji nechá být, že mu není nic do jejího soukromí a chtěla odejít, tak ji zastoupil cestu, chytl ji znovu za ruce, které jí držel nad hlavou a když se ho snažila od sebe odstrčit, tak do ní strčil a uhodila se zády o zeď, přičemž na ni křičel, že se nebude s nikým stýkat a vynucoval si, aby mu jednoznačně sdělila, jestli zůstane v zaměstnání nebo bude pokračovat ve styku s klientem, ať se rozmyslí, jak se rozhodne, kdy v garážích ji proti její vůli držel do 30. 9. 2018 00.15 hodin a umožnil jí odejít teprve poté, co mu slíbila, že se mu druhý den ozve.

2. Za to byl odsouzen podle § 171 odst. 1 a § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu 18 měsíců podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku a současně byl podle § 228 odst. 1 trestního řádu uznán povinným zaplatit poškozené K [REDAKCE] na náhradu nemajetkové újmy částku 70 000 Kč.
3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce včasné **odvolání**, kterým brojí proti výroku o vině, trestu i náhradě nemajetkové újmy. Skutky, které jsou mu v napadených výrocích rozsudku kladeny za vinu, nespáchal. Soud I. stupně vychází pouze z nijak nepodložených, neprokázaných a zjevně účelových tvrzení K [REDAKCE] vedených úmyslem ho poškodit. Tvrzení poškozené jsou v zásadním rozporu s jeho výpovědí a dalšími provedenými důkazy. Podle skutkových závěrů soudu se měl obžalovaný protiprávního jednání popsaného pod bodem 1) dopustit v období od dubna 2018 nejméně do 26. 1. 2019, ale předmětem dokazování byl pouze jakýsi výběr zpráv z období září a října 2018 předložený poškozenou, aniž by komunikace za celé uvedené období, pokud jde o její četnost, rozsah a zejména obsah, byla obsahem trestního spisu a on se k ní mohl vyjádřit. Chybí rovněž výpis hovorů i výpověď poškozené, které by prokazovaly, že obžalovaný poškozené v období od dubna 2018 do ledna 2019 telefonoval vulgaritami a výhrůžky, jak je okresním soudem tvrzeno. Rovněž není naplněn ani znak dlouhodobosti ve smyslu ustanovení § 357 odst. 1 trestního zákoníku, když se soud žádným údajným jednáním obžalovaného, k němuž mělo dojít v období před zářím 2018, vůbec nezabýval a poškozenou nebylo takové jednání ani tvrzeno, natož doloženo. Obžalovaný připouští, resp. nemůže vyloučit, že SMS zprávy zaslané poškozené v období září a října 2018, které byly předmětem dokazování, skutečně zaslal. Obsah některých z těchto zpráv byl nepochybně neslušný a hrubý, za což se v rámci soudního jednání omluvil, nicméně má za to, že předmětné zprávy nelze hodnotit jako jednání společensky natolik škodlivé, které v souladu se zásadou subsidiarity trestní represe vyjádřenou v ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku nemůže dosahovat intenzity trestného činu ve smyslu ustanovení § 354 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, neboť poškozená

na jejich základě nemohla pocítovat důvodnou obavu o svůj život nebo zdraví. Pokud poškozená skutečně neměla zájem s obžalovaným prostřednictvím SMS zpráv komunikovat, je s podivem, že tuto komunikaci nadále aktivně vedla a nepokusila se např. kontakt zablokovat. Zásílané zprávy proto nelze ani označit ze strany poškozené za nevyžádané. Ke vzájemné komunikaci navíc docházelo v citově vypjaté době, viz také jejich setkání v garážích dne 29. 9. 2018, kde vedli důvěrný až intimní rozhovor, který podle názoru obžalovaného nijak nevybočoval z běžného rozhovoru osob, které mají ve svém osobním vztahu určité problémy týkající se ukončení dřívějšího milostného a tehdy aktuálně i pracovního vztahu a pokouší se je dořešit. K žádnému nedobrovolnému fyzickému kontaktu mezi obžalovaným a poškozenou rozhodně nedošlo, o čemž svědčí mimo jiné fakt, že se poškozená za obžalovaným do garáží vracela. Obžalovaný nesouhlasí ani s výrokem o náhradě nemajetkové újmy, neboť z provedeného dokazování nevyplynul jeho podíl na vzniku újmy poškozené, kterou poškozená ani neuvedla ani neprokázala. Navrhuje proto, aby byl napadený rozsudek odvolacím soudem ve všech výrocích zrušen a obžalovaný byl v plném rozsahu zproštěn, případně aby byla věc vrácena soudu prvního stupně.

4. Krajský soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal v rozsahu ustanovení § 254 odst. 1 trestního řádu všechny výroky v napadeném rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a zjistil, že odvolání je **částečně důvodné**.
5. Soud I. stupně provedl procesně správným postupem všechny důkazy, které ke svému rozhodnutí potřeboval. Provedené důkazy hodnotil v intencích § 2 odst. 6 trestního řádu jednotlivě i v jejich souhrnu a následně dostal i povinnosti uložené § 125 odst. 1 trestního řádu, pokud jde o odůvodnění napadeného rozsudku, neboť nejenže v něm výjmenoval všechny důkazy, z nichž vycházel, ale dostatečně popsal jejich obsah a vysvětlil úvahy, kterými se při jejich hodnocení řídil, stejně jako závěry k nimž dospěl. Těmto jeho úvahám nelze vytknout žádnou zjevnou nesprávnost či nelogičnost. Na odůvodnění napadeného rozsudku (zejména odstavce 47-58) proto může odvolací soud víceméně odkázat, neboť se s ním ztotožňuje a v odůvodnění svého usnesení pokládá za nutné reagovat jen na stěžejní námitky obhajoby. Přesto je nutno konstatovat, že provedeným důkazům, alespoň ohledně o skutku pod bodem 1) okresní soud nevěnoval potřebnou pozornost, pokud jde o způsob, jakým se vypořádal **s otázkou časového vymezení i vlastního páchaní stíhaného jednání**. Je totiž zřejmé, že okresní soud zcela nekriticky převzal popis skutku z podané obžaloby, aniž by respektoval fakta vyplývající z obsahu vlastního dokazování.
6. Obžalovaný své odvolání založil na tom, co již bylo součástí jeho obhajoby před nalézacím soudem. Napadá především hodnověrnost poškozené [REDAKCE], napadá i důkazní situaci ohledně obou skutků s tím, že soud opřel závěr o jeho vině pouze o vykonstruovaná tvrzení poškozené bez návaznosti na provedené důkazy.
7. Odvolací soud k tomu poznamenává, že nalézací soud nepochybil, když své závěry o vině obžalovaného opřel o svědectví poškozené [REDAKCE], neboť za stavu, kdy obžalovaný spáchání žalovaného jednání od počátku popírá a poškozená ho naopak svojí výpovědí usvědčuje, a nikdo jiný žalovanému jednání přítomen nebyl, věnoval otázce věrohodnosti tohoto svědectví náležitou pozornost. Pokud dovodil, že o věrohodnosti výpovědi poškozené není důvod pochybovat, jde o závěr, proti kterému nelze mít výhrad, jelikož pro jeho správnost vyzněla řada dalších důkazů. Za stěžejní podporující pravdivost výpovědi poškozené je SMS komunikace obžalovaného s poškozenou, byť právě proti tomuto důkazu vznesl obžalovaný asi největší výhrady. Tyto námitky (obžalovaný především namítá, že část zpráv nepsal on sám, ale mohla je psát sama poškozená či třetí osoba) jsou podle odvolacího soudu liché a zavádějící, pokud obžalovaný nepopírá, že SMS zprávy zaslané poškozené v období září a října 2018, které byly předmětem dokazování, skutečně poslal a současně připustil, že obsah některých z nich byl neslušný a hrubý, dále pokud časový sled i významový obsah doložených SMS zpráv svědčí o tom, že jde o komunikaci dvou odlišných osob na sebe reagujících opakujícími se způsobem (na jedné straně dožadující se obnovení intimního vztahu se zákazy stýkat se s jiným mužem a také požadující, aby neodcházel ze zaměstnání, na straně druhé odmítající obnovení vztahu s tím, že jí nikdo nebude

diktovat, co může a nemůže dělat), a konečně pokud i vyhodnocením přenosových buněk odesílatele a příjemce u části daných zpráv je prokázána odlišná lokace.

8. Věrohodnost výpovědi poškozené pak rozhodně nevyvrací ani její reakce na obžalovaným zasláné SMS zprávy, stejně jako fakt, že s ním dál komunikovala a že se s ním sešla dne 29. 9. 2018 v garáži domu, ve kterém bydlela, pokud obžalovaný byl jejím nadřízeným a pokud si ještě v té době chtěla zaměstnání ve společnosti [REDACTED] zachovat. Naopak skutečnost, že nakonec ze společnosti odešla na základě vlastní žádosti a dohodou, kterou jí vlastník firmy a otec obžalovaného zpočátku rozmlouval, nikoli proto, jak nepravdivě tvrdí obžalovaný, že přestala plnit své povinnosti a společnost s ní nebyla spokojena, také svědčí pro věrohodnost tvrzení výpovědi poškozené včetně toho, že v ní jednání obžalovaného, které průběžně eskalovalo, vzbudilo obavu o život a zdraví. Svědčí o tom koneckonců i snaha poškozené domoci se ochrany cestou občanskoprávní zákazem nežádoucího sledování a obtěžování podle § 405 zákona č. č. 292/2013 Sb., o zvláštních soudních řízeních, jemuž nakonec bylo vyhověno usnesením Okresního soudu v Nymburce ze dne 23. 1. 2019, č. j. 8 Nc 2401/2019-61, ve znění usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2019, č. j. 32 Co 52/2019-83.
9. Zpochybňuje-li obžalovaný věrohodnost výpovědi poškozené také poukazem na obsah její výpovědi z hlavního líčení u Okresního soudu v České Lípě ze dne 3. 9. 2018, je třeba uvést, že ani tento důkaz věrohodnost výpovědi poškozené nikterak nevyvrací, neboť údaj, že se s obžalovaným rozešla v létě 2018 poklidně, zopakovala s logickým vysvětlením i v tomto řízení (snažila se rozejít klidně mimo jiné i pro zachování zaměstnání u společnosti [REDACTED], kde jí byl obžalovaný nadřízeným) zároveň s uvedením toho, že zásadní problémy začaly v září 2018, když obžalovaný zjistil, že byla na kávě s jejich zákazníkem M [REDACTED] V [REDACTED].
10. Pro věrohodnost výpovědi poškozené nesvědčí jen obsahy dané komunikace, ale i svědecké důkazy, jak na to okresní soud v odůvodnění svého rozsudku také poukázal. Výpověď svědka V [REDACTED] u hlavního líčení, v níž uvedl, že se ho obžalovaný vyptával na povahu vztahu s poškozenou a následně informoval jeho dnes již bývalou manželku, že se svědek s poškozenou sešel, logicky zapadá do obsahu části SMS komunikace obžalovaného s poškozenou, v níž jí setkání se svědkem vyčítá a požaduje po ní, aby vztah ukončila, jinak bude zle, a současně ilustruje nezvládnutou žárlivost obžalovaného na poškozenou, která se jeví být motivem spáchaného jednání.
11. Stejně tak vyznívá i výpověď svědkyně Č [REDACTED], bývalé spolupracovnice obžalovaného a poškozené, která u hlavního líčení vypověděla, že se jí poškozená při svém odchodu ze společnosti zmínila, že odchází kvůli nepřiměřenému chování obžalovaného, což si myslela i ona sama. Poškozená se jí svěřila i s tím, že chování obžalovaného se stupňovalo, začal jí sledovat, spal v autě před jejím domem, informovala ji i o tom, že ji obžalovaný sledoval až do obchodního domu Ikea. Ona sama pak byla několikrát přítomna jejich hádkám v kanceláři, kterou musela opustit, protože se to nedalo poslouchat. Hádky se často netýkaly práce a ze strany obžalovaného padaly vulgarismy. Byla přítomna i tomu, kdy obžalovaný poškozené sebral telefon, protože si s někým psala a zamknul ho u sebe v autě s odůvodněním, že se věnuje jiným záležitostem než práci. Pokud jde o telefonní číslo [REDACTED], k tomu svědkyně uvedla, že je používal obžalovaný.
12. Odvolací soud nemohl přisvědčit obžalovanému ani v tom, že na základě svědectví svědkyně M [REDACTED], která měla údaje pouze od poškozené, a na základě doložených videozáznamů zachycujících údajně jeho jízdy vozidly, při kterých měl sledovat poškozenou, nelze učinit závěr o jeho vině. I tuto námitku hodnotí odvolací soud jako nedůvodnou a v kontextu s ní považuje za důležité zmínit, že nalézací soud si byl vědom toho, že v případě svědectví M [REDACTED] jde o důkaz zprostředkovaný, a v případě videozáznamů jde o důkaz přímo nezachycující osobu obžalovaného, ale pouze vozidla společnosti [REDACTED], event. vozidla touto společností spravovaná. Z odůvodnění napadeného rozsudku (především odstavce 48 a 55), je ale zřejmé, jak soud I. stupně

tyto důkazy hodnotil a k jakým závěrům dospěl, přičemž mu nelze vytknout, že by přitom vybočil z logicky přijatelných způsobů hodnocení, nebo že by se při tomto hodnocení dopustil svévole.

13. Pokud tedy soud I. stupně dospěl k závěru a také řádně odůvodnil, že vina obžalovaného byla prokázána uceleným řetězcem přímých i nepřímých důkazů včetně výpovědí svědků a důkazů listinné povahy, které se navzájem doplňují do té míry, že na jejich základě je možné dovodit bezpečný a logický závěr o průběhu jednotlivých žalovaných skutků a jejich pachateli, přičemž na tomto závěru nemůže nic změnit obhajoba obžalovaného založená pouze na izolovaném vyvrácení vybraných jednotlivých důkazů bez vyvrácení jejich obsahové spojitosti, pak nelze než s tímto názorem vyslovit souhlas. Použití zásady *in dubio pro reo*, jehož se obžalovaný domáhá, proto není na místě, neboť ve věci žádné pochybnosti o jeho vině nejsou.
14. Lze proto jen dodat, že ani odvolací soud nemá žádné pochybnosti o tom, že obžalovaný v předmětné době poškozenou kontaktoval zasíláním většího množství SMS zpráv včetně zpráv výhrušného obsahu a zčásti ji i cíleně vyhledával, což ani sám nepopírá. Nebyl přitom shledán jediný důvod, proč by o tom poškozená měla křivě vypovídat a vystavit se tak nebezpečí trestního stíhání. Sama žádný motiv ublížit poškozenému neměla, na rozdíl od obžalovaného, který ji chtěl získat coby intimní partnerku zpět. Motiv k žalovanému jednání tak rozhodně měl.
15. Na odůvodnění napadeného rozsudku lze odkázat i v části, týkající se právní kvalifikace zjištěného jednání obžalovaného, neboť v daném případě okresní soud správně podřadil jednání obžalovaného pod zákonná ustanovení, která na něj dopadají, tj. v případě skutku popsaného pod bodem 1) jako přečin nebezpečného vyhrožování podle § 354 odst. 1 písm. a), b), c), d) trestního zákoníku, v případě skutku popsaného pod bodem 2) jako přečin omezování osobní svobody. Proto i s důvody, které ho k použití jím zvolené právní kvalifikace vedly, se mohl odvolací soud rovněž ztotožnit a pouze s ohledem na uplatněné námitky podaného odvolání připomenout, že objektem (chráněným zájmem) přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 trestního zákoníku je zájem na ochraně nerušeného mezilidského soužití a s tím souvisejících práv jako je osobní svoboda a integrita. Objektívni stránku tohoto přečinu představuje jednání spočívající v dlouhodobém pronásledování (či jinak vynucování si nevyžádané a nechťené pozornosti poškozené osoby), za něž je považována doba minimálně jednoho měsíce, prováděné zákonem vymezenými formami, které jsou způsobilé v jiném vzbudit důvodnou obavu o jeho život nebo zdraví nebo o život a zdraví osob jemu blízkých. Společným všem taxativně vymezeným formám jednání je pak záměr jiného obtěžovat tak intenzivně, že to již ohrožuje jeho psychickou a v některých případech i fyzickou integritu. Jde-li pak o přečin omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 trestního zákoníku, i u tohoto trestného činu je objektem osobní svoboda, a to ve smyslu volného pohybu člověka. Bránění v užívání osobní svobody je zásah do osobní svobody, jímž se znemožňuje nebo omezuje volný pohyb člověka a zároveň se mu zabráňuje o svém pohybu svobodně rozhodovat. Není rozhodná délka doby, pro niž se osobní svoboda omezuje, proto může jít o omezování na krátkou dobu, např. bráněním v odchodu či pevným objetím, musí však jít o omezení nesnadno překonatelné a jen dočasného rázu.
16. To vše zde provedeným dokazováním podchyceno je, byť obžalovaný tento názor nesdílí. Jednání obžalovaného popsané pod bodem 1) určitě nelze vnímat jako krátkodobé či snad nahodilé mající např. charakter excessu v opilosti, jak sám připustil, či snad jednorázového navázání kontaktu po rozchodu. Naopak způsob jednání svědčí o jeho opakované cílenosti zaměřené na navazování osobního kontaktu s poškozenou, která o jeho pozornost již nestála vzhledem k ukončenému mileneckému poměru. Podobně i v případě jednání obžalovaného pod bodem 2), ani to nelze vnímat než jako jednání trestné. Ostatně ohledně něj obžalovaný ani žádné hmotně právní námitky nevznesl, pouze polemizoval se skutkovým zjištěním nalézacího soudu v tomto směru, že výpověď poškozené je nevěrohodná a soudu se nepodařilo prokázat, že by poškozenou na osobní svobodě omezoval.

17. Nicméně jak již bylo výše naznačeno, přisvědčit je třeba námitkám obžalovaného v tom směru, že pokud jde o **počátek jednání popsaného pod bodem 1)** výroku napadeného rozsudku - duben 2018, ten není podložen žádnými konkrétními důkazy, stejně tak jako není podloženo, že by obžalovaný poškozené vyhrožoval a urážel ji rovněž prostřednictvím telefonních hovorů.
18. Odvolací soud proto zrušil z důvodů § 258 odstavec 1 písmeno b), f), odstavec 2 trestního řádu napadený rozsudek **ve výroku o vině pod bodem 1) a v navazujících výrocích o trestu a náhradě nemajetkové újmy a při úpravě skutkových zjištění** pokud jde o časové vymezení a vlastní popis skutku tak, aby odpovídaly provedeným důkazům, za splnění podmínek § 259 odst. 3 písm. a) trestního řádu, poté, co znovu provedl důkaz jednak SMS komunikací obžalovaného s poškozenou a jednak usnesením Okresního soudu v Nymburku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 8 Nc 2401/2019-61, jež jsou pro skutková zjištění podstatnými důkazy, rozhodl ve věci rozsudkem ve smyslu výše rozvedených závěrů.
19. Jako počátek páčání přečinu nebezpečného pronásledování **vzal údaj 8. 9. 2018** vyplývající z výpovědi poškozené a z vyhodnocení telekomunikačních údajů získaných se souhlasem poškozené podle § 88a odst. 4 trestního řádu (o nebezpečném pronásledování lze uvažovat teprve od okamžiku, kdy s ohledem na okolnosti případu mohl pachatel zjistit, že si poškozená osoba nepřeje jeho pozornost) a **popis skutku upravil** tak, aby odpovídal důkazním zjištěním, tj. z popisu skutku ve prospěch obžalovaného s ohledem na pochybnosti vypustil údaj o spáchání jednání formou telefonních hovorů.
20. Jde-li pak o **použití zásady subsidiarity trestní represe**, již se obžalovaný domáhá poukazem na to, že v případě zaslání hanlivých sms zpráv v opilosti nejde o případ protispolečenského jednání, které by mělo být postihováno trestním právem, ani to není na místě, neboť ve věci žádné pochybnosti o jeho vině nejsou. Subsidiarita trestní represe se vztahuje k pojmu trestného činu a týká se otázky viny. Je proto třeba zmínit, že trestní zákoník, který nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2010, je založen na formálním pojetí trestného činu, jímž je podle tohoto zákona obecně protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně (§ 13 odst. 1 trestního zákoníku). Zásadně proto platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem, takže ho obecně nelze považovat za čin, který není společensky škodlivý, resp. je méně společensky škodlivý. Takovýto závěr v podobě konstatování nedostatečné společenské škodlivosti a posouzení věci podle jiné než trestní odpovědnosti lze učinit jen výjimečně v případech, v nichž z určitých důvodů není vhodné či nutné uplatňovat trestní represi a pokud spáchaný čin svou závažností neodpovídá ani těm nejlehčím, běžně se vyskytujícím trestným činům dané právní kvalifikace. Nic takového zde ale splněno není, a to, ani pokud jde o naplnění znaků žalovaných trestných činů nebezpečného vyhrožování podle § 354 odst. 1 písm. a), b), c), d) trestního zákoníku a omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 trestního zákoníku, ani pokud jde o osobu pachatele. U obžalovaného nebylo zjištěno nic tak zásadního či výjimečného, co by vylučovalo možnost použití trestní represe vůči němu, přičemž ani skutky, které svým jednáním spáchal, se nijak nevymykají z obvyklých případů jednání naplňujících znaky daných skutkových podstat.
21. V důsledku toho, že napadený rozsudek byl zčásti zrušen nejen ve výroku o vině a na něj navazujících výroku o trestu a výroku adhezního řízení, musel krajský soud **znovu rozhodnout o postihu obžalovaného i o náhradě způsobené škody, resp. nemajetkové újmy**.
22. **Při určení druhu a výše trestu** odvolací soud stejně jako soud I. stupně vycházel z obecných ustanovení trestního zákoníku o stanovení trestních sankcí, jejich přiměřenosti a postupu při jejich ukládání, tzn., že přihlédl k osobě obžalovaného, jeho poměrům, k možnostem jeho nápravy, povaze a závažnosti spáchaných skutků tak, jak mu ukládají §§ 37 až 39 trestního zákoníku, vycházel samozřejmě i z trestní sazby trestu odnětí svobody spjaté s přísněji trestným ust. § 171 odst. 1 trestního zákoníku, jež činí výměru až 2 roky, na rozdíl od výměry trestu odnětí svobody až 1 rok

v případě § 354 odst. 1 trestního zákoníku, a zvažil i okolnosti polehčující a přitěžující ve smyslu ust. §§ 41 a 42 trestního zákoníku.

23. Na obžalovaného je třeba hledět jako na osobu bezúhonnou, neboť dosud nebyl soudně trestán ani postižen v přestupkovém řízení. Při absenci dalších okolností polehčujících a plné absenci okolností přitěžujících odvolací soud obžalovaného potrestal trestem ryze výchovným v podobě úhrnného podmíněného trestu odnětím svobody, jehož výměru stanovil při spodní hranici trestní sazby odpovídající první pětině zákonné výměry, tj. **v trvání 4 měsíců**. Zkušební dobu pak vyměřil také při spodní hranici zákonného rozpětí od 1 do 5 roků, konkr. **v trvání 18 měsíců**, neboť má za to, že takto vyměřený trest nejen reflektuje společenskou škodlivost jednání, za něž je obžalovaný odsuzován, ale současně obžalovaného po dostatečně dlouhou dobu vystavuje pohrůzce možnosti přeměny trestu a dává mu tak prostor k zamyšlení a uvědomění si, že šlo z jeho strany o jednání svévolné, které není žádoucí opakovat.
24. Okresní soud v odsuzujícím rozsudku uložil obžalovanému zaplatit poškozené částku 70 000 Kč. Tento nárok přiznal podle hmotně právního základu § 19, § 2951 odst. 2 a § 2956 občanského zákoníku (dále jen o. z.), (viz odstavec 62 odůvodnění rozsudku), tedy **jako zadostiucínění**. S tím nelze než souhlasit.
25. Obecně platí, že finanční zadostiucínění za nemajetkovou újmu lze poškozenému přiznat, pokud není postačující morální zadostiucínění a neoprávněným zásahem došlo ke snížení důstojnosti fyzické osoby či její vážnosti ve společnosti ve značné míře. Za takovou značnou míru zásahu do důstojnosti a vážnosti fyzické osoby se považuje zejména újma, kterou tato fyzická osoba vzhledem k povaze, intenzitě, opakování, trvání a šíři okruhu působení nepříznivého následku spočívajícího ve snížení její důstojnosti či vážnosti ve společnosti pocítuje a prožívá jako závažnou. **Určení výše tohoto zadostiucínění je předmětem volného uvážení soudu**, soud však musí v každém jednotlivém případě vycházet z úplného skutkového stavu, a v tomto rámci se opírat o zcela konkrétní a přezkoumatelná hlediska. Rovněž se požaduje, aby šlo o takový zásah, který je objektivně způsobitelný vyvolat nemajetkovou újmu a který spočívá v porušení nebo ohrožení osobnosti fyzické osoby a v její fyzické integritě. Musí se jednat o zásah neoprávněný, resp. protiprávní a musí být dána příčinná souvislost mezi oběma uvedenými předpoklady. To vše zde splněno bylo.
26. V řízení bylo bezpečně prokázáno, že poškozené bylo obžalovaným po dobu nejméně 4 měsíců ubližováno jednáním, které naplnilo znaky skutkového podstaty přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), b), c) a d) trestního zákoníku, a to v různé intenzitě psychického násilí. Není tak pochyb o to, že v důsledku újmy způsobené obžalovaným poškozená prožila i duševní útrapy, které trvaly delší dobu, koneckonců poškozenou dovedly k rozhodnutí o ukončení pracovního poměru a v závěrečné fázi měly dopad na její běžný život a život její rodiny (viz její prohlášení, že vše se zúžilo na to, jak se bezpečně dostat do školy a domů). Duševní útrapy jsou přitom výslovně uvedeny v § 2956 o. z., coby nemajetková újma, kterou je třeba odčinit. Hmotně právní podmínky pro vznik odpovědnosti obžalovaného za nemajetkovou újmu v posuzované věci proto byly splněny.
27. Přiznání nároku ve výši jedné poloviny uplatněného nároku, jež zhruba odpovídá průměrnému měsíčnímu příjmu poškozené z inkriminované doby, lze mít v daném případě za dostatečnou satisfakci za vytrpěné psychické útrapy, pokud z dokazování zároveň vyplývá, že přímý dopad na běžný život nastal až v závěrečné fázi a že poškozená odmítla policii nabízenou ochranu. Co do zbytku uplatněného nároku proto odvolací soud poškozenou odkázal na občanskoprávní řízení, neboť adhezní řízení nezná možnost zamítnutí nároku, a to ani částečně.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek **přípustný**.

Proti tomuto rozsudku **lze** podat **dovolání** k Nejvyššímu soudu v Brně, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b trestního řádu. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí, a to ve prospěch či v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by bylo takto označeno.

Praha 14. července 2020

JUDr. Lucie Černá v.r.
předsedkyně senátu